

SAYI 1

KALSEDON

KASIM - ARALIK 2024

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

Kara Kedi

Kırık bir koltuk,
Tenekeden çaydanlık,
Döşek diye yere serili bir çarşaf,
Giysi dolu yastık kılıfı...
Olabildiğine sessiz mahalle,
Saat üç,
Sekiz buçukta benim mesai,
Kaldı beş buçuk.
Kanımdaki nikotinin adı mutluluk,
Yüzümde çarpık bir gülümseme,
Açtım kapısını kalemin,
Karadeniz mavisini mürekkebin,
Buz tenli kâğıt üzerindeki dantelli raksı,
Umut özlemi yağmurlarımla yıkanmakta.
Bulutlarım tez vakitte dağılmazsa,
Benliğimden kopan parçalar,
Pek çok sabahki gibi,
En keskin gözlerle bile okunamaz olacaklar.
Mutsuzum umutsuz olduğum kadar,
Gece dolanan bir kara kedi,
Gökkuşağının kayıp rengiyim,
İhtişamlı bir gün batımında.

Mübin Küçüköğlü

Tanrılar Kan İstiyor Olmalı

Tanrılar kan istiyor olmalı
Başka bir izahı yok
Başımdan akan bu kanın
Demek ki akacak!
Halbuki
Yüzbinlerce tapınak diktik
Tıkacağız diye içine bütün tanrıları
Gördük ki tapınaklarda hiç yer kalmamış ilahlara
Ateşe verdi tanrılar bütün kıtaları
Biz ise kırmadan putları
Öldürdük tapılanları
Hem de böyle bir çağda
Komutanım her şeye rağmen düştü Troya!

Ve sen
Bre mel'un
İlahların bile öldüğü bu çağda
Nasıl yaşarsın hunharca bir hazla
Sana herkesin it dediği yaştasın
Ayakların mabetleri taşlasın hızla
Ama unutma
Ölmek, senin için şirk koşmaktır tanrılara!

Mami

Netameli Bir Ay Daha: Eylül

Eylül yine geçti. Varlığını iliklerime kadar hissettim. Zaten beni, bu geçiş dönemleri mahvetti. Anlattım anlatmasına da, bakın yine anlatıyorum; iyi de neden bu anlaşılma çabası? Bir ses olabilir mi insan? İntiharlar hep bu yüzden değil midir? Solgun bedenlerde yitirilmiş bir alfabe... Kelimeler bir araya gelse de bir türlü yetememiş, yetişememiş diğerlerine.

Bizim yüreğimizde grev çivileri varlığını sürdürdükçe, sürdüreceğiz Eylül'e direnmeyi.

Ekim'in en başında doğmuşum ben. Es geçmişim Eylül'ü var gücümle. Ataklarım bu ayda nüksetti hep. Bu ayda yitirdim birçok umudumu. Huylarım bu ayda değişiverir birden. Tütünüm bu ayda acı gelmeye başlar. Baş ağrılarım en çok bu ayda gelir vurur beni. İlaçlarımı almayı unutmalarım sıklaşır. Sonra hezeyanlar başlar, biliyorsunuz.

Biliyorsunuz da, duyuyor musunuz ki beni? Öyle bir beklentim olur çünkü hep. Yalnız şu da var ki, Oruç Bey'le tanışınca bıraktım beklemeyi. Bir bekleme olacak yaşamım da, beklemeden yaşayacağım şimdi.

Eylül yine geçti. Kalıntıları süpürmek bu sefer ne kadar zaman alıp götürecektenden? Her yıl kırılmak bilmeyen bir döngü... Öyle çabalamadığımı falan zannetmeyin. Yazları büyür, serpilirim ben. Ellerim kalem tutar olur. Ayaklanır koşarım rüzgarların peşinden. Yaşama öylesine tutunurum ki, Eylül hiç gelmeyecekmiş yanılgısına düşerim. Sonra Eylül gelir.

Öyle "hoş geldin"le karşılayamam onu ben. Hayır efendim. Yağmurlar da bu ayda başlar zaten. Romantize ederim etmesine de, bir parçam ıslanmak istemez hiç bazen.

Can Kalender

“Evren deęiřimdir, yařamsa kanı.”

yükselen nefes

yalım hare hissediş

çiy hasadı —

Dalgasız sohbetler dalgasız kimileyin

Yarılırken denizlerin açılırdı göz bebeğın

Bir dirim bir sönüm

Bir demse bu yol dediğın

Evvelde can bir

Tanınmış bir hak

Bir bağlam serebilmek

Ve sevebilmektir yaşamak.

Metehan Karaman

Pop Şarkılarından Hallice Tolerans

sayısız alt başlıklı bir cehennemi sırtladım
liste kalabalık
ne zamandır yükün altındayım?
bazı yoğunluklara toleransım var
ahmakıslatan duyumsuyorum
en çok da kafamda, yakışmıyor bana
bir mit olarak bile olsa zeusu kızdırmak

bazı yoğunluklara toleransım var
parmaksız bir hakaret halim!
biraz defter kaplasam her şey düzelecek belki
120 yaprak, kareli kriz taneleri
gece gelen ani bir huzur için istiyorum bunu
adettendir, su gibi ömrü olmalı insanın en çok
şantiye başına düşen her büyük çaresizlik için istiyorum bunu

çamaşır iplerinde ithal bir inatla fosforlu renkler
kargaları kovalıyor leşimin üzerinden
edebiyatın karga kullanırlığı bu yüzden önlenmeli
bunalımlar birer aceledir
galiba “gün” ve “dün” tek hece, bu yüzden
bazı yoğunluklara toleransım var
gölgelerin işe yaramazlığı bile
sıcaktan vazgeçince başlar.

Deniz D. SONAT

Sen Gelene Kadar

umudunu yitirmiş dizelerimde senin kokun var bu akşam
birlikte ektiğimiz çiçekleri hatırlıyor musun
papatyaları severdin, sana benzetirdim onları
ıslanırmışız düşermişiz aldırmadan koşar dururduk
tütün kokulu ellerini öperdim
ellerini, hep benim kalacak gibi severdim
mavinin en sevdiğim tonuydun sen
gidince kömür karası oldu ellerim
ben hayatta yolunu arayan bir kadın
ben, en çok bana baktığında hayatı seven kadın
ben...
sen gideli tek başıma yürüyorum bu sokaklarda
çıkamaz sokaklara rast gelmediğim gün de yok
gökyüzüne bakıyorum ki seni göreyim,
havanın karardığını hiç odamdan çıkmamışken nereden bileyim
son yudumumu alıp kahvemden
yazmaya başlıyorum bir kağıt, bir kalem
umudunu yitirmiş dizeler koyuyorum adını
senin kokun siniyor sonra her yana
çiçekleri düşünüyorum, ekilmeyen onlarca çiçeği
takılıyor düşünüyorum ne zaman geleceksin?
taşlara bata bata, çukurlara düşe düşe öğreniyorum yürümeyi
parka giderdik senle hayalle tanışırdık
ben yine ellerini,
hep benim kalacak...
öperdim
tanıştığım kadar hızlı dönerdi sırtını
ben
yine
kendi kuyularıma düşerdim
bir kez daha deneyeyim diyip uzun uzun yürüyorum
çıkamaz sokak uyarısıyla
tekrar, tekrar, tekrar, tekrar
çarptırıyorum
umudun anlamını bile unutuyorum sonra
neydi, ellerin neredeydi
mavi sen miydin aslında sadece bir renk miydi
bunalıyorum, bu kadar ağırlığı taşımak zor geliyor

ben en sonunda,
ben uzunca bir yoldan sonra,
umudunu hiç var etmemiş dizeler yazıyorum büyükçe
sebebi ne acınası
senin karanlığın belki oraya uğrar diye
ben, hayatta birçok şeyi
en çok seni seven kadın
sen gelene kadar, çiçekler altında uyumaya gidiyorum

Deniz Yılmaz

Yalansızdır Senin Tanrın

taşıyorum benim için senelerce sakladığın çiçeği
onları gerdanlığıma iliştiren soluk ellerini
saniyeler geçerken beşe kadar sayacaksın
otobanlarda dans etmekten hoşlanmayan kadınlarla tanışacaksın
yavaş yavaş açılacak iklimleri,
sen de bundan hoşlanırdın
ama
ama öldün sen
bunu nasıl yalanlarsın?

düğmelerini açacaklar
gömleğinin düğmelerini
birini değil ikisini değil
inceliklerini açacaklar teker teker
seni tanrına dek tanıyacaklar
sabahları sövdüğün,
geceleri itaat ettiğin tanrın
o ki korkmayı bıraktığında
kendinle tanıştığın
-sen
sen bunu hiç yapamadın

koltuklarına oturacaksın
ilk kez bir başkasının yatağında gözlerini açacaksın
trenler, beyaz eller
doğduğun anı anımsatan düşler göreceksin kentinde
yavaş yavaş toplayacaklar kanını,
irinlerini akıtacaklar sana verdiğim zehir toplarının
hepsi yalandı diyeceksin,
o gitti ve ben kaldım
o günden beri bu şehir kadar yalansızım

ama
ama öldün sen
bunu nasıl yadsırsın?

geçmeyen bir koku var üstümde
kanlı pardesünde
askılarını da onlar satın alacak
ve seni küçük bavullarla yeni hayatına hazırlayacaklar
yüzüklerini çıkartacaksın
unuttuğun lavabodan bir ses alacak onları
ve unuttuğun çiçeklerden bazıları
tekrar tekrar emecek kanlı noktalarını
sen
nasıl olur da beni hatırlamazsın?

tanrın aynı sokağı beş kez yürüyen bir tanrı
hiç öğrenememiş o,
sana benziyor ağır ama düşüncesiz adımları
ve hiç öğrenememiş
dilinden düşürmediği diğer tanrıların
neden sokaklarda kollarını açarak dolanmadığını
dolanamayacağını
onlarla neden bir metronun merdivenlerinde çarpışamayacağını
sen de hiç anlamadın,
hâlâ bazı sırlar yaşıyor
ölülerin anlamadığı

bir haziran akşamı
çekip gidecekler
olduğu yerde bırakarak gövdeni
merak edeceksin
çoktan ölmüş birinin
nasıl bitmez hikayesi?

Ala Kurt

Kara

Oturduğum koltukta öne doğru kaykıldım. İstemsizce sıkıttığım yumruğumu Yus'a doğru salladım.

--Bazen öylesine kara kara konuşuyorsun ki kafanı yumruklayıp, "Aptal, aptal!" diye bağırarak istiyorum sana!

Gülümsedi. Allah kahretsin ki gülümsedi. Öylesine hazırda bekletilmiş bir gülümseme idi ki bu, sıkıttığım yumruğum gevşeyiverdi. İsteddiği şeyi vermiştim ona. Karanlığıyla yutacağı umut ışığı olma görevi bana düşmüştü bugün. Başımı çevirip Ser ve Tan'a baktım. Ser, olan bitenden bihaber, duyduklarına üzülen, bulan zihnini durultmaya çalışıyordu. Tan ise duygusuz bir yüzle konuşulanların benliğini teğet geçmesini umuyordu.

Yus, ağlamamaya çalışmış gibi dudaklarının uçlarını büktüğü gülümsemesini yüzünde haddinden fazla tuttuğunu bildiği halde hiç bozmadan;

-Sen nasıl dostun be, diye tepki gösterdi.

Mücadeleden önce iyiden iyiye kışkırtmak istiyordu beni. İşe de yaradı. Gevşeyen elimi önümüzdeki masaya serzenişle vurdum. Kaldırdım elimi, parmaklarımı tek tek, göstere göstere saymaya başladım.

-Kara defter, kara tahta, kara duygu, kara hüznün, kara çehre, kara umut, kara talih, kara kader, kara düzen, kara geçmiş, kara gelecek... Kara, kara, kara, kara, kara! Ağzından hayır laf çıkmayacak mı o'lum senin? Hiç mi ışık yok? Delirtmeye mi çalışıyorsun bizi?

"Bizi" ifadesini bilerek kullanmıştım. Ona çoğunluğa dahil olup uyum sağlama şansı vermiş gibi yaptım fakat uyum sağlamaktansa giriştiği bu mücadeleden-mücadelelerden çok daha fazla haz aldığını biliyordum. Asıl amacım birkaç saniye bize baktıktan sonra birer derin nefes alıp başka bir sohbete dalan Ser ve Tan'ı tartışma içerisinde tutmaktı.

Yüzündeki aptal gülümsemesini bozmadı. Güçlü bir silahtı.

-Var mı? , diye soruma soruyla yanıt verdi.

Gevşeyen elim tekrardan yumruk oldu. Beni nasıl tahrik edeceğini iyi biliyordu. Derin bir nefes aldım. Onu geçiştirmek için elimde tek bir şansım vardı ve o şans iyi kullanmalıydım.

--Işık olmadan kaderinin kara olduğunu nereden bileceksin? , diye sordum.

Keşke Allah onu o an kahretseydi de akıl tutulması yaşasaydı. Olmadı. Bütün pişkinliğiyle cevap verdi.

-Görmediğin halde kalbinin kırmızı olduğunu bilmiyor musun? , diye sordu.

Ser ve Tan'ı o an kaybettik. İki hafta önceki maçlardan konuşuyorlardı. Daha geçen haftakiler vardı. Milli maç vardı. Önümüzdeki hafta oynanacak olan maçlar vardı. Sohbeta tekrar katılmamayı garanti altına almışlardı.

--Geri zekalı, ışık tutana kadar kalbin karadır işte ama senin sorunun bu değil. Kötü şeyler yaşadı diye dünyası kararmış biri de değilsin. Sadece karamsar duygulardan haz alabilecek kadar derbeder de değilsin.

Onun asıl sebeplerinden birkaçını sayıp, “Bunlar değil!” dedikçe gülümsemesi yavaş yavaş bozuldu. Oyununa dahil olduğumu fark etmişti. Elimdeki kozu belli etmemi bekledi. Ben de elimi tekrardan kaldırdım. Başladım yine saymaya.

--Avutulmak istemiyorsun. Acıma istemiyorsun. Destek istemiyorsun.

Göz bebekleri iyiden iyi büyüdü.

--Sen var ya sen, istiyorsun ki kararasın, kara kalasın.

Son sözümün ardından geriye yaslanıp vücudumu gevşettim. Şimdi istediği kadar saldıracaktı. Kolçaklardan destek alıp koltuğun ucuna iyice yaklaştı. Bana engel olmak istercesine elini uzattı.

-Hayır, hayır, deyiverdi panikle.

Kaybetmişti. İlk defa kaybetmişti. Mücadelenin yine saatler süren sözlü tartışmalardan ibaret olacağını sanıyordu. Rolden çıkıp bel altı vurmuştum.

--Karasın o'lum sen. Adın Yus değil, Kara bundan sonra.

Ser ve Tan millî takımın maçını konuşmayı bırakıp bize döndüler. Bir ilk yaşıyordu. Bu ana şahitlik etmek istediler. Kara, bir şey diyecek oldu; ağzı açıldı. Sonra kafasında neler döndü, bilmem. Sustu. En azından dişlerini sıkmasını bekledim. Onu da yapmadı.

Ser'e döndü.

-Bizim bekler pek saçmaladı o maçta, dedi.

3 hafta boyunca adı Kara oldu. Kara geldi, Kara konuştu, Kara'ya demli çay, Kara, telefonun çalıyor, hadi görüşürüz Kara... Başta yadırgasa da itiraz etmedi. Neredeyse alıştığını düşünüyorduk. O tartışmanın üzerinden tam üç hafta geçmişti. Öğle vakti telefonum çaldı. İsteydim, açmadım. Bir daha çaldı, açmadım. Üçüncüye çalınca mecbur kaldım.

--N'oldu Ser? İsteyim, başım dolu, dedim.

-Kara... Yus ölmüş, dedi.

Önceki gece Ser çok içmiş. Yakın diye gitmiş Kara'da kalmış. Öğlene kadar uyumuş. Öğlen kalkmış, bakmış ki Kara sandalyeye yığılmış. Kalbi elinde, dibi kan gölü. Adliye rapora göre önce kaburgasını kesmiş. Bakmış olmuyor, iman tahtasını kırmış, kesip almış kalbini.

İşten çıktım. Aceleyle gittim evine. Polis gelmiş, komşular toplanmış, adli tıp, savcı derken etrafı kurcaladı. Önce salmadılar beni. Böyleyken böyle deyince girdiler koluma, soktular bi' arabaya. Ser'le beni 3 gün ayrı ayrı sorguladılar. Birinin bunu kendine yapabilmiş olmasını anlayamıyorlardı. Korkudan veya hüzünden ziyade şaşırılmış, etkilenmişlerdi. Hatta birkaçının “Vay be!” dediğini bile duydum. Hâkim de bu olayı inanılmaz bulmuş olmalı ki Ser'e iki yıl yatar verdi. Nasıl olur da hiçbir şey duymamış olabilirmiş. Önceki gece kameralı sokaklarda gezmemiş olsam sırf bahsi geçen tartışmamız ve lakap takmamız yüzünden bi' iki yıl da bana vereceklerdi.

Ser altı ay sonra çıktı. Hâkim ikna olmuş olmalıydı herhâlde. Delirmenin eşiğinden dönen Ser çıkar çıkmaz aradı beni. Tan'ı sordu. Olayın başından beri ondan haberi alamamıştım. “Bilmem” dedim. Üzüldü.

--Ser, sana bir şey sormam lazım, dedim kafasını bulandırmaktan çekinerek.

-Sor, dedi. Sesi titrer gibi oldu.

--Kara'nın, dedim tereddütle. --Kalbi ne renkti?
Ser'in sesinde Kara'nın o ucube gülümsemesini duydum.
-Kırmızıydı, dedi.

Mübin Küçükoğlu

Mutsuzluğun Mutlak Hakimiyeti Üzerine

Her şeyin nedeni olan, her şeyi kuşatan ve her şeyin özünü kendinde toplayan niçin bana yet(e)miyordu? Yetebileceği zannına kendimi yıllarca inandırmış olmama rağmen o yıllarda dahi O'nun kalbimi tatmin etmeye yönelik isteksizliği şu an bile beni hayrete düşürüyor. O'nun uğruna her şeyi feda ettiğim ilk gençlik yıllarımdan ardından niçin bana sırtını döndüğünü anlayamıyorum. Kendimi uğruna feda edebileceğime inandığım şeyin peşinden sürüklenirsem şayet mutluluğun içimde yer edineceği zannına nasıl kapılmış oldum? Bilmiyorum. Cevaplarını bilmediğim tonla sorunun arasında kaybolmakmış benim yazgım. Ve sonra bu kadar şeyin ardından niçin mutsuzluğun bedenimi tamamıyla ele geçirmesine müsaade etti? Bu kadar soruyu sormuyor olsaydım şayet mutsuzluk üzerine kelam etmemin bir manası olmazdı. Bu nedenle sorularla başlamalıydım bu yazıya. Çünkü cevaplardan ziyade sorulardır bizi özü itibarı ile ilgilendiren. Şu ana kadar da yalnızca bitmek tükenmek bilmeyen merhametsiz suallerim eşlik etti zihnimdiki ve bedenimdiki mutsuzluğa. Yaşama dair ne varsa içimde hepsini tüketiyor oluşumun farkındalığı ile cezalandırılıyor olmak beni sırtında çarmihini taşıyan İsa'dan daha bedbaht kılmıyor mu? Aynı zamanda O, çarmihini taşıırken bunu Göksel Babası için yapıyordu. Ama ya babasız olan ne yapsın? Üstelik ben Babam'ı değil, O beni terk etti. Buna rağmen ısrarla beni mutsuzluk ile hemhal kıldı. Elimde olmadan cereyan etmiş olan şeylerin trajik süreçleri ve sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kıldı beni. Ne zaman mutlu olmaya yeltensem (ki bu içsel bir yanılsamanın ürünüydü) zihnimin içindeki dehşetengiz sesleri susturamayıp yeniden mutlak hakim olan mutsuzluğa rücu ettim (daha doğrusu ettirildim). Varlık olarak varolmanın ne demek olduğunu duyumsamaya çabaladığım her anın sonunda yine tarif edilemez bir hüzne gark oldum. Elbette hüznündür insanı insan yapan en insani yanı. Ama yorgun bir yüreğin kaldırabileceği hüznün miktarı hiç azalmaz mı? Mutsuzluk arttıkça dolaylı olarak mutluluk iyiden iyiye azalır. Fakat asıl önemli olan kısım şu ki; mutsuzluk arttıktan sonra bir daha asla azalmaz. Dolayısı ile mutlulukta hakikatte artmaz. Yalnızca yanılsamalar yaratarak arttırmaya gayret ederiz mutluluğu. Ama bunda da çoğumuz başarılı olamayız. Çünkü neticede hepimiz son anımızda bir kez daha mutsuzluğun mutlak hakimiyeti altına alacağı "insancıklar" türüyüz yalnızca. Üstadın ifade ettiği üzere "metafiziksel sürgün" yemiş insanlar olarak yazgımıza teslim olmaktan başka ne gelir ki elden? Belki bir gün Babamız ile barışabiliriz. Ama nihayetinde araya burukluk girdi bir kere ilk insan ile. O zaman bizde bu yazımızı yine Üstadın şu sözleri ile noktalayalım:

"Herkes ilk anın kefaretinin öder."
(Doğmuş Olmanın Sakıncası Üstüne)

Yol

İnsan yanıŖa çekilir
YanıŖını yaŖatıp tükendirir
Kanlı berelerini takarken
Uzaktan yakından kendini seçemeden
Ne olduğunu bilmeden tüketmenin
Yalnızlığını savura savura
Toy bir çocuk gibi kalır tek başına
Keskin omuzların arasında yer ararsan
Sivrilmeye bak
Kimsen yok
Simsiyah gecelerin de aydınlık yüzlerin de
Hepsi senin içinden
Yaşamın kirlı yollarında
Yođrulmaya bak
Unutma ve çivile ellerine
Yoluna bakmayan mahkumdur kaybolmaya
Kaybolmak dediđimde
Eylöl hüznü olmasın senin için
Çünkü herkes bekler eylölü
Beklemeyi bırak
Ceplerine doldurduğun taşlarını bırak
O zaman göreceksin kambur olmadığını
Gör ki kendini bilesin
Bilmek öyle hazin bir Ŗey de değil
Tasalanma
Gelecek olan baharındır
Çiçeklerini unutma

Erva Kılıç

Varoluş Üzerine

Var olma hali, varoluş; sabit bir hal değil, devinimde olan bir haldir. İlerleyen zaman içerisinde, varlık ilerler. Hareket halinde olanda olan bir varlık; momentuma sahiptir, dolayısıyla kendisi sadece kütleden değil, devinimden gelen enerjiyi de barındırır. Bir canlı varlığın sabit olması imkansızdır. Zaman ve evren bunu imkânsız kılmıştır. Eğer biz bir süreklilik halindeyse, yapabileceğimiz bütün eylemler de tek yönde ilerleyecek, bizimle paralel hareket mi eder yoksa Eylemsizlik mümkün olmadığı için bizim devinimimizi arttıracak eylemler yapabilir miyiz? İnsan hızlanmalı mı, yoksa kontrolü bırakmamalı mı? Doğal isek, yapabileceğimiz yapay hiçbir şey olmamalı. Neden diğer hayvanların sahip olduğu kategorisel özgürlüğe sahip olamıyorum, neden eylemlerim farklı, çirkin, doğa-dışı olarak adlandırılmak zorunda? Ben bir insanım ve doğadanım. Yapabileceğim her şey doğal. Atmosferi zehirleyen fabrikalar, milyar yıl önce gezegeni oksijene boğan bakterilerden neden daha az doğal? Doğa minimumda sıkışmıştı; doğa her şeydir, minimumdan maksimuma, her doğanın eylemi doğaldır. Doğal yüreğim ve doğal zihnim her daim doğal özellikler barındırır. Kendimi bir Fransız Devrimi Tanrısı haline getirmemeliyim çünkü benlik reddini gerçekleştirmiş olurum. Bozulma, yozlaşma doğaldır; Fransız Devrimi Tanrısı olabilirim. Ama ben düşünüyorum ve seviyorum, doğal zihnim ve doğal yüreğim ile. Çünkü sevdim ve sevmeyi özledim. Varım ve varlığı seviyorum, çünkü sevgi ilerlemektir. Sevgi geriden bir şey almaz, sevgi geleceğe dönüktür. Nefret geriden gelir, geriyle alakalıdır. Sevgi başlar ve ilerler, nefret geriden oluşur. Varlığım ilerlemekse, varlığımın ilerisi çürüme de olabilir yeşerme de. Yapılabilecek tek şey ilerlemektir, ne olursa olsun hareket halinde olmaktır, çünkü zaten öyleyiz. Varım, öyleyse hareket halindeyim.

Tolga Ay

Mübin Küçüköğlü

Mami

Can Kalender

Metehan Karaman

Erva Kılıç

Deniz D. Sonet

Deniz Yılmaz

Ala Kurt

Tolga Ay

B.U.K.

Çizimler: A. Münib Küçükoglu

Kapak - Arka Kapak: Haya Makki

